

Casagran el dia del lliurement dels premis./ J. RODRÍGUEZ

«Austràlia» aposta per la creativitat com a model vital

Quatre joves protagonitzen la novel·la de Roc Casagran, premi Pin i Soler

VALÈRIA GAILLARD/ Barcelona

● El jove guanyador del premi Pin i Soler dels Ciutat de Tarragona, Roc Casagran, planteja el problema del got mig buit a *Austràlia* (Columna), al mateix temps que fa una apologia de la creativitat i la imaginació: «La literatura ens pot fer el món més habitable».

Tots tenen entre vint i trenta anys i comparteixen un somni: viatjar a Austràlia. Són els quatre protagonistes d'una novel·la que pren el nom del país austral com a símbol dels somnis de joventut, la utopia mai aconseguida, però que tensa la vida i la fa avançar, una «fugida endavant». «Són dos homes i dues dones que es troben en un atzucac personal i professional: una és esquàter, l'altra treballa en una botiga i viu sola, un fa de cambrer els caps de setmana i és gai verge, i el darrer és un taxista d'una trentena d'anys que encara viu amb els pares. Es troben per atzar i s'acaben creant una fortalesa entre els quatre». L'escriptor londinenc Matthew Tree va ser l'encarregat ahir de presentar l'obra guanyadora del Pin i Soler, *Austràlia*, i ho va fer amb aquestes paraules. I encara va dir més: «El cambrer té una germana a Austràlia i aquest país esdevé l'obsessió del grup que hi vol viatjar. La novel·la acaba el dia abans de la marxa».

Tot i que l'autor britànic va insistir que es tractava

d'un magnífic fresc dels sentiments dels joves d'entre vint i trenta anys («jo mateix he estat esquàter i puc dir que tracta del tema de manera gens típica, condescendent i pamphletària»), l'escriptor sabadellenc —ell mateix de 28 anys— va deixar ben clar que no tenia cap intenció de fer un retrat generacional: «Volia parlar d'un tema proper i que coneixia, encara que personalment mai he estat esquàter, em costa molt escriure de coses que no conec».

La seva intenció, a través de les peripècies d'aquests quatre joves, és parlar d'un assumpte molt concret: «Ens costa molt estar contents del que tenim». Casagran hi contraposa el valor del somni com a motor de la vida i sobretot de la creativitat com a model vital: «Tots els personatges tenen en comú que són creatius, fins i tot el taxista que es dedica a explicar històries als clients, i en aquest sentit volia fer una aposta per la imaginació i una defensa de la literatura, que ens pot fer el món més habitable».